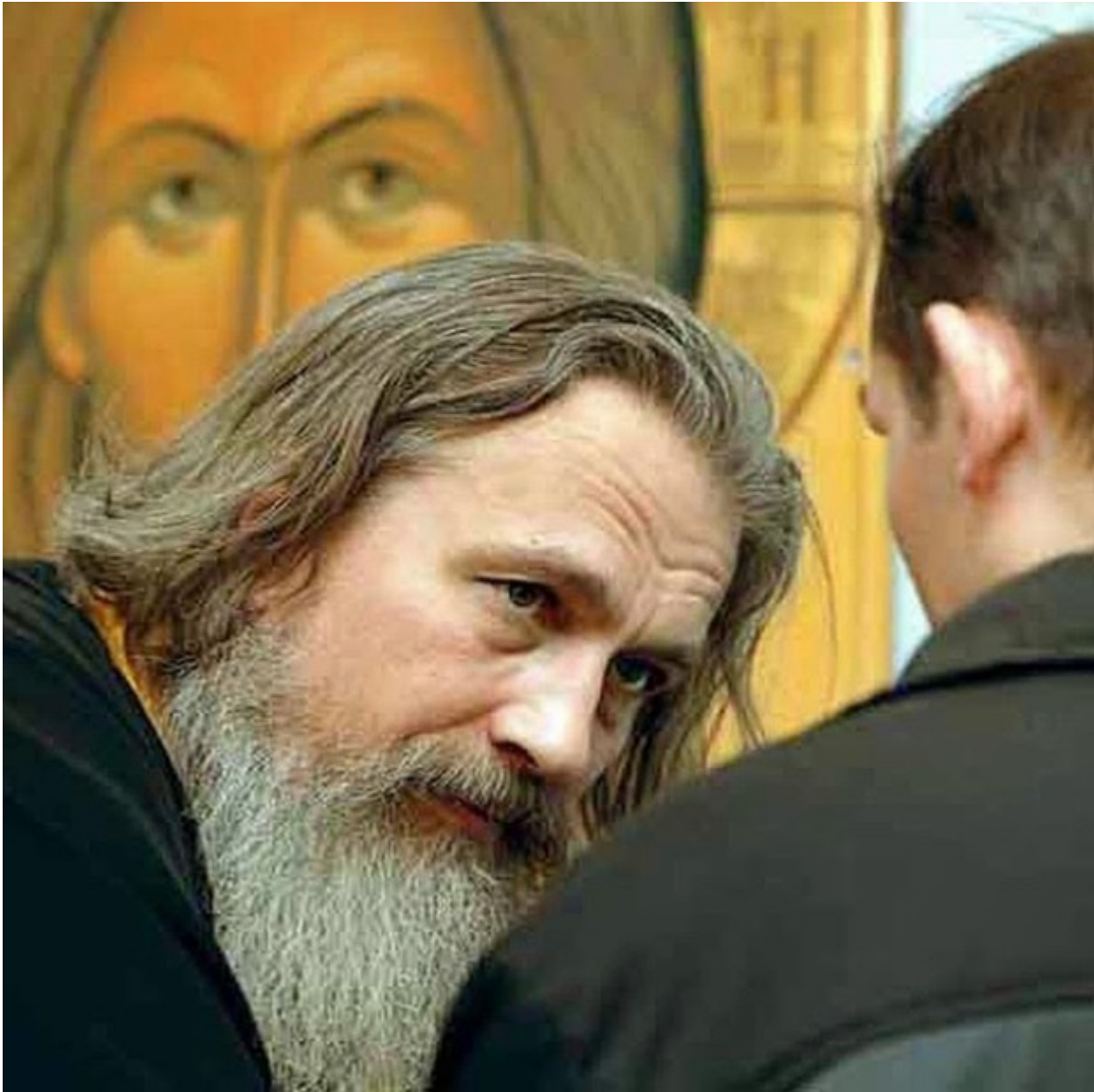

Άλλο πνευματικός και άλλο γέροντας.

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πολλές φορές ενώ μιλάμε για τον Χριστό χάνουμε τον Χριστό, ενώ ομιλούμε για τον Σταυρό, απέχουμε από τον δικό μας προσωπικό σταυρό, αρνούμαστε να τον σηκώσουμε και βαδίζουμε πίσω από τον Χριστό.

Ενώ πηγαίνουμε σε κάποιον πνευματικό πατέρα για να συμφιλιωθούμε με τον Θεό διαμέσου του μυστηρίου της Εξομολογήσεως τελικά συνδεόμαστε με το πρόσωπο του πνευματικού και στο περιθώριο αυτής της σχέσης βάζουμε και το πρόσωπο του Χριστού. Αυτό είναι λάθος.

Εργασία του πνευματικού είναι να οδηγήσει τον εξομολογούμενο στον Χριστό, στην αποκατάσταση της σχέσης τους και όχι να τον κάνει οπαδό του. Κάτι που

δυστυχώς παρατηρείται.

Και πολλές φορές ο πνευματικός δεν το κάνει επίτηδες, ίσως συμβαίνει και άθελά του.

Νομίζω συμβαίνει το εξής: Ο πνευματικός πατέρας ομιλεί όμορφα, διδάσκει, εξομολογεί, και οι άνθρωποι που έχουν καταθέσει σ' αυτόν τον πόνο τους και τα αμαρτήματά τους και έχουν βρει πλέον στον λόγο του παρηγοριά και ειρήνη στην καρδιά τους, αρχίζουν να συνδέονται μαζί του σε τέτοιο βαθμό που να υπάρχει μία εξάρτηση απ' αυτόν, μία εξάρτηση όμως άρρωστη, μία εξάρτηση που δεν αρμόζει στην σχέση πνευματικού και εξομολογούμενου.

Φτάνει στο σημείο κάποιος ο οποίος τρέφει μεγάλο σεβασμό, αγάπη στο πνευματικό του να τον ρωτά τί χρώμα να πάρει το αυτοκίνητο που θα αγοράσει, εάν κάνει να αγοράσει αυτοκίνητο ή όχι, πως να βάψει το σπίτι του, ή κάποιο παιδί ρωτά πού έχει ευλογία να δώσει πανελλήνιες, τί να σπουδάσει.

Εάν λοιπόν ο πνευματικός δεχτεί τέτοιες ερωτήσεις θα πρέπει αμέσως να καταλάβει ότι το πνευματικό του τέκνο έχει συνδεθεί μαζί του με έναν τρόπο που έχει περάσει τα εσκαμμένα, δηλαδή πρέπει ο πνευματικός να αντιληφθεί ότι το πνευματικό του τέκνο ναι μεν από σεβασμό προς το πρόσωπό του, τον ρωτά τέτοια πράγματα αλλά ο ίδιος θα πρέπει να του δώσει να καταλάβει ότι δεν είναι σε μοναστήρι όπου ο μοναχός παίρνει την ευλογία από τον ηγούμενο-γέροντας για να πράξει κάτι, αλλά είναι ένας λαϊκός που ζει στον κόσμο που συνεπάγεται ότι έχει και κάποιες υποχρεώσεις. Δεν μπορεί να ρωτά τον πνευματικό του εάν θα επενδύσει σε μία δουλειά και να μην ρωτά την γυναίκα του....

Άλλο είναι ο πνευματικός στον κόσμο και άλλο ο γέροντας και ηγούμενος σε ένα μοναστήρι.

Στην Ενορία έχουμε να κάνουμε με ανθρώπους που ζουν στον κόσμο, που έχουν οικογένειες κτλ. Δεν μπορεί λοιπόν ο πνευματικός να ζητά υπακοή σε θέματα τα οποία πολλές φορές φέρνουν σε σύγκρουση τα μέλη της οικογένειάς τους. Φυσικά και ο πνευματικός θα συμβουλευθεί τον εξομολογούμενο για θέματα πνευματικής φύσεως και το κυριότερο για το πως και πότε θα προσέρχεται για να κοινωνήσει το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου.

Από την άλλη μεριά στο μοναστήρι έχουμε να κάνουμε με ανθρώπους οι οποίοι ελεύθερα έχουν υποταχθεί στο θέλημα του γέροντός τους, έχουν μεταμορφώσει το θέλημά τους στο θέλημα του γέροντά τους. Έχουν αφεθεί- όχι σαν άβουλα όντα, αλλά με επίγνωση- στην μακαρία υπακοή. Οι μοναχοί λοιπόν καλούνται να κάνουν υπακοή ακόμα και στα πιο «μικρά» που θα τους πει ο γέροντάς τους ώστε να έχουν αμεριμνησία και έχουν τον νου τους απερίσπαστο στην ευχή.

Άλλο είναι λοιπόν η εξομολόγηση και η πνευματική καθοδήγηση στον κόσμο και άλλο η υπακοή ενός μοναχού στο μοναστήρι.

Ο πνευματικός πατέρας που βλέπει ότι υπάρχει η τάση από κάποιο πνευματικό του

τέκνο να εξαρτάται σε απόλυτο βαθμό από τον λόγο του θα πρέπει με διάκριση να του εξηγήσει ότι άλλη είναι η σχέση πνευματικού και εξομολογούμενου και άλλη γέροντα και υποτακτικού.

Εάν βεβαίως ο άνθρωπος αυτός διακατέχεται από αυτήν την πνευματική δίψα για υπακοή, μπορεί να πάει σε κάποιο μοναστήρι και να ζήσει εκεί ως υποτακτικός.

αρχιμ.Πάυλος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr